

ת"פ 56567/05/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 56567-05-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה
נגד
הנאשמים פלוני
ע"י ב"כ עו"ד לוליק אסל

גזר דין

ביום 14.12.21 הרשעתי את הנאשם בעבירות איומים, היזק לרכוש במזיד בשתי הזדמנויות שונות וכן בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק.

על פי כתב האישום, הנאשם והמתלוננת ניהלו מערכת יחסים זוגית במשך 3 שנים. לפי האישום הראשון הנאשם חייג למתלוננת כ-158 שיחות ובהמשך הגיע לדירתה עת ישבה עם שניים מידידה, בעט בתריסים וגרם לשבירתם ואיים על המתלוננת.

לפי האישום השני הוא הכניס עצים לתוך מנעול דירתה ובכך הזיק לרכוש, באופן זה שהדבר הצריך תיקון של המנעול, שכן מפתח הדירה של המתלוננת נשבר.

כפי שציינתי בהכרעת הדין, שכתב האישום נוסח באופן לקוני מעט ותמציתי. אצטט מתוך הכרעת הדין פסקה שהתובע עמד עליה בהרחבה:

למקרא כתב האישום ניתן לסבור (בטעות) שמדובר באירוע "אלמ"ב" (אלימות במשפחה) ברף לא גבוה, כפי שאולי נהוג להכתיר מקרים מסוג זה. אלא שלאחר ששמעתי את המתלוננת, שזעקות השבר שיצאו ממנה הרעידו את קירות בית המשפט, נוכחתי לדעת שמעשיו של הנאשם, שכאמור מתוארים בתמציתיות רבה בכתב האישום, זעזעו את עולמה של המתלוננת. בלשונה של המתלוננת הנאשם "שיגע לה את העולם" (ראו בהמשך). "אותות האמת" בקעו מגרונה הניחר של המתלוננת, לקול צרחות אימים, צעקות ובכי מתמשך על רקע סערת נפש קיצונית במהלך עדותה (בשתי ישיבות). קשה עד בלתי אפשרי היה להשליט משמעת דיונית על המתלוננת. לאורך עדותה היית שרויה בסערת רגשות בלתי ניתנת להרגעה. לכאורה, בכך עברה המתלוננת על כללי האל-תעשה של עדים, על המשתמע מכך מבחינת הערכת מהימנות עדותה. אלא שהתרשמותי מהמתלוננת היא שעדותה שיקפה נאמנה את מציאות חייה העגומים בתקופת הזוגיות עם הנאשם. לעומתה,

הנאשם העיד בקור רוח ובאיפוק רב, וניסה להקרין רוגע ושליטה, כדי להעצים את הפערים בינו לבין המתלוננת. ניסיון זה של הנאשם לא צלח. זה היה ניסיון מעושה ושקוף ליצור רושם הפוך של נאשם מיושב בדעתו, רגוע ושלו אל מול מתלוננת שהתנהלותה במהלך עדותה הייתה בעייתית. לאחר ששמעתי את המתלוננת מחד, ואת את הנאשם מאידך, ולאחר שנטרלתי את רעשי הרקע מחרשי האוזניים, הגעתי למסקנה חד משמעית כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

לפי הכרעת הדין המתלוננת תיארה את הנאשם כאדם אובססיבי, מטרידן שהשתלט על חייה ומירר אותם. המתלוננת התייחסה למשל לפגיעה חוזרת בה, תוך התייחסות לאישומים השונים.

אין צורך לומר כי בית המשפט, במסגרת הכרעת הדין, התייחס בחומרה רבה לתיק זה. הרטוריקה של הכרעת הדין ברורה וחד משמעית, ומכאן שאני נכון להסכים עם טיעונו של התובע לעניין העונש בשלל הרבדים, תחילה באופן ההתייחסות לכתב האישום ולחומרתו, עובר במתחם שהוצע, אך לצערי דרכינו נפרדות בשאלת מיקום העונש בתוך טווח הענישה, אסביר. לאחר השמעת הכרעת הדין התביעה, לשאלת בית המשפט, לנוכח בקשה של הסנגור לדחות את מועד הדיון על מנת להצטייד בחוות דעת, השיבה לבית המשפט שעמדתה בסופו של דבר לעניין העונש היא למאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות וענישה נלווית. בנסיבות אלו ועל רקע עמדה זו ועל רקע המתחם שהציע התובע בפניי, למעשה מדובר בסיטואציה לפיה מוצע בפני בית המשפט טווח ענישה.

במצב דברים זה, הבחינה לגבי מתחם העונש ההולם ומיקום העונש בתוך המתחם שונה במקצת. הפסיקה קבעה כי גם במצב מסוג זה בית המשפט אינו פטור מקביעת מתחם העונש ואולם לאחר שבית המשפט קובע מהו מתחם העונש, הוא יכול להתחשב בטווח הענישה המוצג בפניו, שכן כידוע בית המשפט לעולם לא ישים עצמו תובע על ולא ישים עצמו מימינו של התובע בעתירתו לעניין העונש.

נתון נוסף הוא שהנאשם מצוי במעצר. בעניין זה אני מסכים עם הסנגור שמדובר בנתון בלתי רלוונטי בהקשר של קביעת המתחם, כך שעלי להתעלם מהנתון מלבד שהרלוונטיות של נתון זה היא בכך שהנאשם לא יכול כעת לרצות עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

אילו הנאשם היה משוחרר ולנוכח עתירת התביעה לעונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועל רקע הרטוריקה המחמירה בהכרעת הדין, הדעת נותנת שהייתי גוזר עליו עונש מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות וזאת ברף הגבוה. בהמשך אנמק קביעה זו ואולם משאפשרות זו איננה קיימת למעשה, הרי שעל בית המשפט לגזור עונש מאסר בפועל על הנאשם ויש להתחשב בסוג העונש ופגיעתו בנאשם, שכן אין דומה עונש של 9 חודשי מאסר בפועל לעונש של 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות. אינני נדרש לתרגום מתמטי ונוסחה, אך אין ספק שפגיעתו של עונש מאסר בפועל מאחורי סורג וברח קשה יותר מעונש מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות.

לעניין המתחם ועל רקע החומרה של המעשים, אני מקבל את עמדת התביעה לפיה מדובר בעונש מאסר בין מספר חודשים ועד 18 חודשים. כאשר מדובר במספר מקרים, כאשר מדובר בפגיעה קשה במתלוננת, שנגרם לה נזק ממשי ורגשי כמתואר בהכרעת הדין, אני סבור שזה המתחם הראוי ואני מפנה בעניין זה לפסיקה במקרים דומים, ת"פ

68426-07-18 מדינת ישראל נ' ברכה (2020), ת"פ 22331-05-15 מדינת ישראל נ' אהויד, ת"פ 14752-10-16 מדינת ישראל נ' אהרונב ות"פ 4636-06-16 מדינת ישראל נ' גנאים. במקרים אליהם הפניתי מדובר בעבירות של איומים והיזק לרכוש ועבירות לפי חוק התקשורת, בהן נקבע מתחם שמתחיל מעבודות שירות.

המתחם שקבעתי מתחיל אמנם ברף גבוה יחסית של מספר חודשים, שיכול שירוצה בעבודות שירות ואולם התרגום של מתחם זה, כאשר האפשרות לעבודות שירות איננה קיימת, איננו עומד ביחס ישיר מספרי. הדברים משתלבים עם מועד ביצוע העבירה, שכן מדובר בעבירות ישנות משנת 2019.

הנאשם הוא בעל עבר פלילי, אם כי עבר פלילי הכולל 2 הרשעות קודמות בעבירות רכוש. המסקנה מכל האמור היא שניתן למקם את העונש בשליש התחתון שבמתחם. כאן המקום לציין שוב כי לנוכח הפערים בענישה שבין הצדדים, כשהתביעה עותרת לעונש מאסר בפועל בן 9 חודשים, בעוד ההגנה עותרת לעונש מאסר בפועל בן חודשיים, מתיישבים עם השקפתי על המקרה כמקרה שבו מדובר למעשה בפערי ענישה מצומצמים והדבר משליך על אופן הבחינה של מתחם העונש והמיקום של העונש לפי תיקון 113 לחוק העונשין. כידוע כאשר מדובר בטווח ענישה, הבחינה היא ברזולוציה "גסה" יותר.

הביטוי של חומרת האירוע וההזדהות עם סבלה של המתלוננת יבוא לידי ביטוי על רקע חלוף הזמן והנסיבות של העתירה העונשית של הצדדים בגובה הפיצוי.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **מאסר בפועל** למשך 5 חודשים, החל מהיום וזאת בניכוי ימי מעצרו, לפי חישובי שב"ס.
- ב. מאסר למשך 4 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם תוך שנתיים יעבור עבירה בה הורשע.
- ג. **קנס** בסך 1,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 01.01.23.
- ד. אני מטיל על הנאשם **התחייבות כספית** בסכום של 3,000 ₪ (ההתחייבות ניתנה בעל פה לפי התיקון), להימנע במשך שנתיים מעבירה שבה הורשע.
- ה. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלוננת, עדת תביעה מספר 5, **פיצוי** על סך 12,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בשתי פעימות, מחצית אחת עד ליום 01.10.22 והשנייה עד ליום 01.02.23. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט טופס 6א לפי סעיף 31ב לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 בתוך 7 ימים מהיום.

ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעת קצין המשטרה. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם עפ"י החלטת קצין משטרה.

ככל שהופקד פיקדון בתיק או בתיק המעצרים הקשור לתיק זה ובהעדר מניעה על פי דין, יוחזר הפיקדון למפקיד או לידי מי מטעמו עפ"י יפוי כוח.

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/ פיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המרשם הפלילי מושב לידיה הנאמנות של התביעה.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר העתק לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ב, 05 יולי 2022, בהעדר הצדדים.